

Stockholms gator tillhör inte mig

Stockholms gator. Som småstadstjej har de aldrig tillhört mig, inte ens nu när jag bor här. Men vems är de, egentligen?

Gamla stan ägs av långsamma turister, Södermalm av balkongodlande hipsters och Östermalm av stekig överklass. Och så har vi Norrmalm. Underklassens territorium. De lägsta av de lägsta. De prostituerade på Malmskillnadsgatan, de heroinberoende på Plattan och de homosexuella männen på Regeringsgatan.

Det här är nog den vanligaste fördomen om Stockholms innerstad. När man kliver av tåget på centralen skyndar man förbi S:ta Clara kyrka fort som fan för att slippa se narkomanerna, och slinker snabbt in på Drottninggatan bland de vanliga människorna.

För en vanlig människa missbrukar inte. Partyknarkar och dricker vin mitt i veckan, det går bra, men beroende? Aldrig. En vanlig människa prostituerar sig inte. Kanske går man hem med någon som bjudit på många drinkar en krogkväll, men ett one-night-stand gör ingen till en hora. En vanlig människa är inte hemlös.

Där fastnar jag, vid det där ordet. Hemlös. Rent själsligt känner jag mig ofta just det. Jag hyr någon annans lägenhet och nu sitter jag på tåget till min killes hus. Två bostäder som inte känns hemma för mig. Men så är jag på besök hos Mallis – en lokal där SocialPolitik huserar – och inser smått generad att ordet hemlös inte var skapat för mig.

Jag är journaliststudent på Jakobsbergs folkhögskola. SocialPolitik bjuder in min klass för att vi ska få träffa Tess, Hasse och Irina. Enligt Socialstyrelsens kartläggning lever ungefär 27 000 människor i någon form av hemlöshet i

Sverige. Syftet med vårt besök på Mallis är att belysa ett samhällsfenomen som media sällan bevakar och träffa en samhällsgrupp som många ser förbi.

Tess berättar om hur hon ångrar att hon ställde upp på att intervjuas som ung missbrukare för flera år sedan, att hon kände sig utnyttjad av media. Hasse visar en kortfilm han gjorde när Rådhus tunneln var det närmaste ett hem han hade. I filmen skämtar han om hur han slipper problem som att tappa bort nycklar och glömma var han bor när han är på lyset. Numera är han inneboende med eget rum, men han saknar gatan ibland. Mest för gemenskapen med de andra bostadslösa som kommit att bli hans vänner genom åren.

Båda två har de funnit glädje i musiken – precis som jag. När Tess säger att hon älskar att sjunga och pratar om tidningen Okej som vi båda hade som unga, suddas skillnaderna mellan mig och henne mer och mer ut. Men så kommer familjehem, elaka pojkvänner, grovt snatteri och heroin på tal, och vi är inte längre två blondiner med samma intressen och barndomsreferenser.

Hur kunde det gå så snett för henne, men inte för mig? Är vi inte uppvuxna i samma välfärdsland, med ett så kallat socialt trygghetsnät som ska ge oss lika förutsättningar? Vad har jag gjort för att förtjäna den trygghet som Tess har saknat som barn? När vi börjar prata om att nyhetsflödet ger henne ångest blir jag både glad och skamsen för igenkänningen – för precis samma sak är det för mig – men varför ska jag gå på ångestdämpande, som inte har upplevt ens en bråkdel av vad Tess har gått igenom?

Stockholms gator är inte mina. Men de är Tess, Hasses och Irinas. Jag ska göra mitt bästa för att visa respekt för deras och många andras hem, när jag går där med mina vardagsbekymmer. Kanske är den största av respekt att vara glad för det jag har. Och att använda min journalistutbildning till att lyfta frågan om hur fan Sverige kan låta en per 400

invånare leva i hemlöshet.

Text: Kattis Folkesson, journaliststudent

Bild: Alejandra Collazo